

ERF

De ring waarin de zwaardvechters elkaar te lijf zouden gaan, was een flinke cirkel van geel zand. Erin stond in het midden te wachten op haar tegenstanders, zwaard omhoog en schild in positie.

Daar kwam de eerste durfal de ring in, hij keek haar recht in de ogen. Hij was kleiner dan Erin en dunner, maar snel en beweeglijk, dus leek hij haar toch een geduchte tegenstander. Erin besloot rustig te blijven staan, wijdbeens en de knieën iets gebogen. Laat 'm maar komen!

En daar kwam hij al, zijn eerste uitval.

... die haar totaal miste. Erin boog soepel naar links en zijn zwaard flitste langs haar heen. Meteen sloeg zij hem met een korte strakke houw in zijn zij. Hij kreunde en zakte in elkaar.

Erin bleef rustig staan wachten, tot even later haar volgende tegenspeler het strijdperk betrad. Hij was voorzichtiger dan de eerste. Hij viel niet meteen aan, maar bleef achter zijn schild verborgen om haar heen draaien. Zijn ogen schoten vuur, maar hij maakte toch een zenuwachtige indruk. Uit het niets gaf Erin plotseling een harde

brul en stormde recht op de jongen af, die geschrokken achteruitwankelde. Ze gaf hem een harde duw met haar schild en ook hij viel languit achterover.

Nummer twee werd afgelost door een mager maar snelvoetig meisje, dat strak voor zich uit keek en duidelijk extra op haar hoede was. Erins eerste aanval wist ze dan ook te pareren, daarna viel ze meteen zelf aan. Erin kon net op tijd een stap naar achteren doen en de punt van het houten zwaard suisde vlak voor haar gezicht langs. Snel sprong Erin naar voren, maakte een schijnbeweging en sloeg toen haar eigen zwaard zo hard als ze kon tegen dat van het meisje. Het meisje vloekte en liet haar wapen vallen. Erin deelde zonder mededogen de genadeklap uit.

Toen kwam Erins laatste tegenstander in de ring. Hij was, anders dan zijn voorgangers, breedgeschouderd, bijna even lang als Erin en hanteerde zijn zwaard vol zelfvertrouwen. Net als zij schuifde hij voorzichtig over het zand, zijn schild omhoog en zijn zwaard klaar om toe te slaan.

Nu deed Erin dat als eerste, maar hij ving haar slag gemakkelijk met zijn schild op – hij drong haar zelfs achteruit. Ze hijgde en wankelde. Hij bleef maar duwen tot ze bijna omviel.

Gelukkig wist ze haar evenwicht terug te vinden en haalde snel opnieuw uit – vergeefs. Ze maakten allebei een terugtrekkende beweging en bleven argwanend om elkaar heen draaien.

Erins zwaard en schild werden steeds zwaarder in haar armen. Het zweet druppelde langs haar voorhoofd, haar rug voelde vochtig en kil onder haar tuniek. Ze hield dit niet lang meer vol, vreesde ze...

... en deed onverwacht een stap opzij. Ze haalde hard uit!

Maar weer wist hij de klap gemakkelijk met zijn schild op te vangen. Hij wilde meteen weer uithalen, maar deze keer was ze er klaar voor. Toen hij een stap naar voren zette, liet ze haar schild vallen, greep zijn schild stevig vast en rukte het naar zich toe. De jongen schreeuwde en probeerde uit alle macht zijn schild terug te trekken.

En toen – ineens – liet ze los, liet zich meesleuren, vloog met een zwaai om hem heen en stak hem hard in zijn onbeschermd rug.

‘Touché!’ klonk een stem uit het publiek en de grote jongen zakte op zijn knieën.

‘Oef!’ Hij hapte naar adem. ‘Dat was een slimme truc, zeg! Dat verwachtte ik niet. Ik dacht al dat ik je had.’

Erin grijnsde en rechtte haar rug. Om hen heen stonden de andere kinderen te joelen en te juichen. Tom, de laatste en grootste van haar tegenstanders, grijnsde verlegen en wreef over zijn rug waar Erins houten zwaard hem geraakt had. Buiten de ring stonden Mira en Kai

enthousiast te joelen, en ook Ellis en Cara lachten. Alleen Connor leek nog steeds boos.

Het strijdperk van de zwaardvechters was uitgezet op een veldje tussen andere sportvelden, een renbaan en een paar kleinere gebouwen, allemaal in een enorme ondergrondse zaal. Het was een kolossale ruimte, die voor deze kinderen, en voor de volwassenen die hun onderwijzers waren, een thuis was geworden.

Ze waren in de Grote Hal van het Drakenzienersgilde. Erin en haar vrienden werden er getraind als leerling-drakenzieners.

Daisy was hun lerares zelfverdedigingstechnieken, en ook zij kwam nu in de ring gelopen. ‘Goed gedaan, Erin!’ zei ze stralend. ‘Als je zo doorgaat, moeten we nog eens een potje twee tegen een proberen!’

Erin schoot in de lach. ‘Haha! Kom maar op!’

Daisy grinnikte. ‘Pas maar op jij. Die laatste truc van je kostte je je schild – als er een tweede tegenstander was geweest, dan had je nu wel anders gepiept.’

De lerares was een kleine en vrolijke vrouw, met blond haar, vastgebonden in een paardenstaart die op en neer wipte terwijl ze liep. Ze droeg een felgele legging met bijbehorend topje. Erin dacht soms dat Daisy er helemaal niet uitzag als een getrainde zwaardvechter, maar ze had genoeg oefengevechten achter de rug om te weten dat Daisy een kei was op haar terrein. Ze nam haar werk heel serieus, want het Drakenzienersgilde stond voor serieuze uitdagingen.

De Hal lag diep verborgen, ergens onder de stad Rivven

in het land van Draconis. Boven hen ging het gewone leven zijn normale gangetje, maar hier beneden... was alles anders.

Erin keek toe, terwijl Tom zijn ogen dichtdeed en zich concentreerde, tot er achter hem langzaam een forse gestalte vorm kreeg.

Twee keer zo groot als Tom, met een lange nek en een donkerrode huid die gloeide als ijzer in een smederij en doortrokken was van oranjegele vuurstrepen. Het was een draak en haar naam was Ijzerschild.

‘Zo, Tomas,’ zei de draak, terwijl ze zich vooroverboog en haar hoofd liefdevol tegen het zijne vlijde. ‘Alles goed met je? Dat was een flinke klap, zeg, die je daarnet kreeg!’

Tom leunde tegen haar aan en glimlachte. ‘Alles oké, hoor, Ijzerschild,’ antwoordde hij. ‘Het zijn gelukkig maar houten zwaarden.’ Hij knipoogde en wreef weer over zijn rug. ‘Maar ik voel het nog wel, hoor. Ik moet er niet aan denken dat ik ooit met Erin en een echt zwaard zou moeten vechten!’

‘Goed gedaan, Erin!’ prees Ellis, die haar eerste tegenstander was. Hij was een goede zwaardvechter, maar hij vond het verkennen van verre oorden en kaarten daarvan maken veel interessanter.

Cara, haar derde tegenstander, masseerde nog eens haar pijnlijke pols, die de harde slag van Erins zwaard had moeten opvangen. ‘Toch wel een beetje gemeen, die klap,’ mompelde ze. Het leek alsof ze er een notitie van maakte voor een eventuele volgende keer. Cara was een slim en voorzichtig meisje. Haar draak, Zilverdief, was

vrij klein, niet veel groter dan Cara zelf, maar ze was als een felle beschermengel voor haar mens en stond nog steeds nogal verontwaardigd naar Erin te gluren.

‘Cara, je hebt je weer fantastisch geweeerd!’ riep Mira, die enthousiast naar haar toe kwam lopen. Mira was zelf hopeloos met zwaardvechten en werd als een van de eersten uit het toernooitje gewipt, waarvan Erin net kampioen was geworden. Mira sleutelde liever aan apparaten en machines dan dat ze moest vechten en haar draak Vonker, met zijn bronzen metaalkleur, leek zelf ook een beetje op een robot.

‘Ik snap werkelijk niet dat je dat durft, zo die jongens aanpakken,’ merkte Mira bewonderend op. ‘Ben je dan nooit bang?’

Erin moest om de vraag lachen. ‘Weet je, het gaat vanzelf als ik bezig ben. Ik denk er niet bij na!’

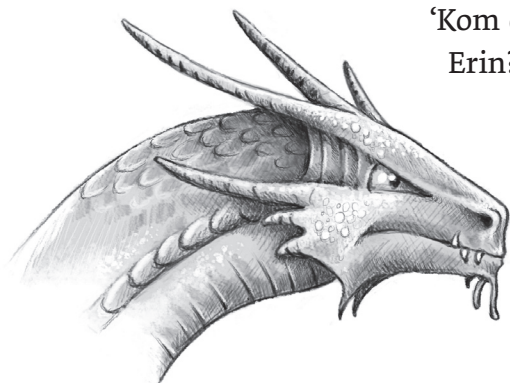
Ze wendde zich naar Connor, haar tweede tegenstander. ‘Jij deed ook je best!’ zei ze grijnzend.

Maar Connor was nog steeds gepikeerd. ‘Ik dacht dat we gingen zwaardvechten,’ zei hij op zeurtoon. ‘Jij ramde me met je schild! Dat was gemeen.’

‘Nou, er staat nergens dat dat niet mag,’ antwoordde Erin. ‘Stel je niet zo aan, ik weet zeker dat ooit, op een dag, in de verre toekomst, jij ook een keer zult winnen...’

‘Nou, misschien kunnen we nu een ander spelletje spelen,’ zei hij met een zuur glimlachje. ‘Wat dacht je van een wedstrijdje draak oproepen?’ Connor knipte met zijn vingers en meteen verscheen zijn draak Dwaallicht. Dwaallicht was een dun, piekerig wezen, met lichtgroene wenkbrauwen.

‘Kom op, waar blijft jouw draak, Erin?’ vroeg Connor pesterig.

Erins gezicht werd helemaal rood, maar voor ze kon reageren sprong Daisy tussenbeide.

‘Hou daarmee op!’ zei ze geërgerd. ‘Erin heeft eerlijk gewonnen,

Connor – jij was niet agressief genoeg, en ze greep haar kans. Zo meteen begint de klas van meneer Dogmati en daar hebben jullie allemaal je draken bij nodig. Dus Erin, loop snel even naar Drun en vraag hem je te helpen. De rest, ga alvast naar het trainingsveld. Goed gedaan, allemaal!’

De kinderen liepen naar de overkant, maar Daisy riep Erin nog even bij zich.

‘Luister, volgende maand is er een zwaardvechttoernooi,’ zei ze. ‘Daar mogen ook junioren aan meedoen, en ik dacht dat dat misschien iets voor jou was? Zou je mee willen doen?’

Erin grijnsde. ‘Ja, best wel! Hier in Rivven?’

Daisy glimlachte. ‘Nee, het is in Strick, maar ik zou met je mee kunnen gaan, als je dat fijn vindt?’

Strick was de volgende stad aan de kust van Draconis. Het was maar een paar kilometer verderop, je kon er in een ochtend naartoe rijden, maar Erin aarzelde. ‘Nou, misschien,’ zei ze ten slotte. ‘Maar misschien heb ik iets anders te doen.’

Daisy keek verbaasd. ‘Echt? Iets belangrijks?’

Erin keek weg. Ze had het ineens erg warm. ‘Eh, ik moet nu naar Drun om me te helpen Moker op te roepen.’

‘Erin?’

‘Ik moet nu echt naar Drun!’

Erin liep snel weg, terwijl Daisy haar verbaasd na bleef kijken.

MOKER

Drun's werkplaats was rond, met stenen muren, een lange schoorsteen en twee enorme deuren. Die stonden wijd open en Drun was binnen druk in de weer met zijn vuur. Hij droeg zijn gebruikelijke leren hes, zijn gezicht verborgen onder een grote grijze baard, en hij glunderde toen hij haar zag binnenkomen. 'Mogge, meissie!'

Erin glimlachte. Drun kende de namen en alle details van elke draak die hij ooit had ontmoet, maar hij vond het maar moeilijk om de namen van mensen te onthouden.

'Goedemorgen, Drun,' zei ze. 'Ik moet snel Moker oproepen.'

Hij knikte. 'Kom erin! Het vuur is bijna klaar.'

Erin ging zitten, Drun tegenover haar. 'Dus,' zei hij, 'het lukt je nog steeds niet om zelf je draak op te roepen?'

De wereld van de draken was een heel andere dan die van de mensen. Drun zei altijd dat het meer een ideeënwereld was. Er waren maar heel weinig mensen met een speciaal talent die verbinding konden maken met een van de draken aan de andere kant, en die draak kon dan 'oversteken' naar onze mensenwereld. Erin was zo'n dra-

kenziener, zoals ze genoemd werden, en net als de andere kinderen had ook zij een speciale eigen draak gevonden. Hij heette Moker, en ze hield meer van hem dan van wie of wat dan ook... maar er was één probleem. Hoe ze het ook probeerde, ze kreeg hem niet zonder hulp opgeroepen.

‘Bij de anderen lijkt het allemaal zo gemakkelijk,’ klaagde ze nu. ‘Connor hoeft alleen maar met zijn vingers te knippen!’

‘Trekje van hem maar niets aan,’ antwoordde Drun met een glimlachje. ‘Iedereen vindt het in het begin moeilijk, totdat ze het trucje in de vingers hebben. En je hebt hem toen toch de eerste keer helemaal zelf opgeroepen?’

Erin beet op haar lip en knikte. ‘Ja, ik geloof het wel.’

De vlammen in het vuur laaiden op, Druns hoofd leek in de rook te zweven. ‘Vertel het me nog eens, hoe dat ging,’ zei hij zachtjes.

Erin dacht terug aan die eerste keer. ‘Ik zat toen net in een pleeggezin,’ zei ze. ‘Ik was er nog niet zo lang. Het was er heel fijn.’ Ze wist het nog goed. Haar nieuwe pleegouders hadden een kleine herberg en hadden haar een eigen maar petieterig klein kamertje gegeven, dat te klein was voor gasten. Het was echt mini, het raam tochtte nogal en haar voeten staken over het eind van haar bed... maar het was de eerste kamer die ze niet met anderen hoefde te delen en ze vond het geweldig.

‘Het was ’s nachts,’ vertelde ze zachtjes. ‘Er was een vreselijke storm – het hele huis ging heen en weer! En ik keek uit het raam...’

